

LISA UNGER

THRILLER

Poslední
opuštěná
divka

DVAKRÁT MĚŘ, JEDNOU SWAJPNI

POSLEDNÍ
OPUŠTĚNÁ
DÍVKA

Copyright © 2021 by Lisa Unger

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ferstl, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2960-9 (pdf)

LISA UNGER

POSLEDNÍ
OPUŠTĚNÁ
DÍVKKA

VENDETA

Pro Jennifer Manfreyovou

Protože jsi neskutečně hustá, a kdybych se chtěla zbavit
mrtvoly, byla bys první, komu bych zavolala.

ČÁST PRVNÍ

OPUŠTĚNÁ

Jen náhod shluk jsou lidé, hlasů, částí,
všedností, tísní, mnohých krotkých slastí,
od dětství zachumlaní v pleny, obaly,
na masky příliš dospělí...

Rainer Maria Rilke

Překlad Jozef Tkadlec

PROLOG

MIA

Mia Thorpeová ujížděla po temné silnici, která se před ní klikatě vlnila. Řídila s přestávkami už dva dny, byla celá ztuhlá a z dlouhé cesty se jí klížily oči. Včera v noci se zastavila v motelu, aby se prospala, a tam s napětím čekala na zprávu od Raifeho, která však nepřicházela. Neboj se, když se ti neozvu, řekl jí. Mobilní spojení je nespolehlivé. Prostě se řiď pokyny. Budu tam, až dorazíš.

Věřila mu. Důvěřovala mu. Opravdu.

Ležela na tvrdé, nepohodlné matraci v motelovém pokoji, který byl cítit cigaretovým kouřem a průmyslovým čisticím. Pokaždé, když se jí podařilo usnout, vrhlo projíždějící auto na stěnu vedle její postele světlo z reflektorů, které prozářilo příliš tenké závěsy a probudilo ji. Pochybovala, že spala alespoň dvě hodiny v kuse.

Než vyšlo slunce, byla opět na cestě.

„Myslím, že ho miluju, mami,“ řekla nahlas. I když byla její matka už dávno mrtvá, Mia si byla jistá, že jí stále naslouchá.

—

Když bylo Mie šest, chtěla si změnit jméno na Princezna Duha. Věděla, že to jde, protože jí tatínek řekl, že až bude velká, bude si moct vybrat jméno, jaké bude chtít. Dokud je

ale ještě jeho malá holčička, moc by si přál, aby si nechala jméno, které jí s maminkou dali.

Jméno je jako dar, řekl jí. Hodně jsme o tom přemýšleli a vybrali jsme něco, o čem jsme si mysleli, že je stejně krásné jako ty. Mia Belle Thorpeová. A technicky vzato, není Belle princeznovské jméno?

To byla pravda. Jenže v její třídě byly další tři Mii a jedna další Belle. A jedna Bella a jedna Isabella, které se líbilo, když jí říkali Izzy. Mia Belle Thorpeová nebyla jako Mia se zrzavými vlasy, která se v lavici v rohu nešťastně mračila a pořád brečela. Nebyla jako ta Mia, která byla fakt dobrá v matematice a vždycky, když byl čas hlásit se k řešení úloh u tabule, vystřelila ruku jako raketa. A rozhodně nebyla jako plachá Mia, která byla bledá jako papír, nikdy nepromluvila a často chyběla.

Byla to Mia sama o sobě. Nechtěla být jednou ze čtyř ve třídě. Učitelka si zvykla oslovovat je jménem a příjmením, aby se vyhnula zmatkům. Mia Thorpeová. Pamatovala si, že to nenáviděla. Ani nedokázala říct proč.

Tehdy ji možná napadla myšlenka, že si svou „výjimečnost“ musí prosadit.

Máma jí vždycky říkala, že je výjimečná – že je hezká a chytrá a že je jako sluníčko. Nikdo není jako ty, hvězdičko. Jsi moje výjimečná holčička. Ale jak by to mohla být pravda, když jen v její třídě byly další tři Mii? Mia Belle Thorpeová si tehdy byla naprosto jistá, že nikdo jiný na světě se nejmenuje Princezna Duha.

Přibližně ve stejné době objevila divoké potěšení ze vzteklého práskání dveřmi. A tak další hádku, která propukla u odpolední svačiny a v níž Mia vyjmenovala všechny způsoby, jak ji fakt, že se jmenuje stejně jako další tři lidi, naštvál a zneprjemnil den, ukončila matka slovy: Mio Belle Thorpeová, o tomhle se už nebudeme bavit. Nebudeš

si měnit jméno na Princeznu Duhu. A teď si, prosím, běž udělat domácí úkoly.

Mia se vyřítila po schodech nahoru a co nejsilněji práskla dveřmi, až se zdálo, že se celý dům otrásl jejím trápením. Ležela na posteli a plakala a musela usnout, protože když se probudila, z odpoledne se stal už podvečer a světlo v jejím pokoji mělo cizí šedou barvu.

S matkou se hádaly jen zřídkakdy. Na tátu se Mia mohla zlobit hodně, že ji sekýruje, že na ni houká nebo že se jí snaží pomáhat s matematikou, i když ve skutečnosti o ní nemá ponětí. Ale její matka byla jemná a milá, málokdy řekla ne, vždycky věděla, jak cokoli, co bylo špatně, napravit a neustále voněla po květinách. A proto Mia po probuzení cítila výčitky, že utekla a že tak práskla dveřmi.

Když vyšla z pokoje, bylo v domě ticho, což bylo zvláštní. Obvykle slyšela mámu v kuchyni – jak vaří, telefonuje s kamarádkou nebo poslouchá rádio, zatímco připravuje večeři. V domě se obvykle ozývaly různé známé zvuky, mezi něž ticho nepatřilo.

Plížila se dolů po schodech. Bylo snadné se matce omluvit; věděla, že to přijme s laskavým objetím a pak si popovídají o tom, proč věci nemohou být tak, jak by si Mia přála. Určitě by došlo i na nějakou cenu útěchy – možná sušenku nebo ústupek v jiné rozepři.

Ale když vešla do kuchyně, našla matku ležet na podlaze. Jedna červená sametová treпка jí spadla z drobného chodidla. A vypadalo to, že jen spí.

Mami, řekla Mia a posadila se vedle ní. Mami. Promiň.

Maminka se však ani nepohnula, a tak si Mia lehla vedle ní a položila si hlavu na její hrud. Věděla, že je něco strašně špatně. Myšlenku však hluboko potlačila, zavřela oči a víčka držela pevně stisknutá. Máma spí. Brzy se probudí.

Takhle je našel její otec, když se zanedlouho poté vrátil z práce. Zvuk jeho nářku zůstane s Miou po zbytek jejího života.

Není to tvoje vina.

Tuto jedinou větu slýchávala Mia po onom dni nejčastěji. Od svého otce, od terapeutů, od tet a strýců. Mia však věděla, jak moc její matka nesnášela, když práskala dveřmi. Popravdě řečeno, proto jimi práskla silněji než kdykoli předtím. A tak bez ohledu na to, kolikrát jí lidé řekli, že to její vina nebyla, Mia věděla, že ano.

Miina matka měla astma a nedávno jí museli změnit léky. Ignorovala varovné příznaky – dušnost, závratě. Měla infarkt. Nikdo za to nemohl, skutečně ne. Ale Mia věděla, že rozčilení by mámino astma mohlo zhoršit.

Nebyla rozčilená, řekl jí otec Henry. Zavolala mi, když jste se pohádaly. Říkala, že už je zase na přetřesu Princezna Duha. Přišlo nám to vtipné, roztomilé. Nebyla na tebe našťvaná. Nikdy se na tebe nezlobila.

Mia mu nevěřila.

A i když otce milovala, byla pravda, že ho měla ráda o něco méně než matku. Pravdou také bylo, že jako by zhaslo specifické světlo, které matka vnášela do jejího života a do jejího domova. I když tam nějaké světlo stále zůstalo, nebylo podobné tomu, které vycházelo z její lásky. A otec, který byl vždycky potrhlý a zábavný a samý smích, který měl vždycky velkou chuť k jídlu a ohromné nápady a skvělé plány na výlety a dovolené, jako by najednou splaskl, zbledl a utichl.

Svět měl skončit. Pro Miu a Henryho skutečně skončil, a to ve všech možných ohledech.

Pro ostatní však neskončil. Oba pokračovali v tom neznámém šedivém světle společně s osobou, kterou milovali méně než matku. Teprve po letech, poprvé, když byla

v léčebně, se Mia Belle Thorpeová dopracovala k rozklíčování tohoto momentu svého života. Že všechno, co se později pokazilo, začalo právě onoho dne; že každý následující okamžik byl ovlivněn ztrátou matky. Že se tehdy stala výjimečnou. Nebyla to ani matematická Mia, ani stydlivá Mia, ani našťvaná Mia. Byla to Mia, jejíž maminka zemřela.

Mia Belle znamená moje krásná nebo moje drahá. Bylo to zvláštní jméno, protože jí ho dala její matka. Přála si, aby mohla matce říct, že teď už to ví.

Teď.

Teď, čím dál po té temné silnici ujížděla, tím víc toho nechávala za sebou. Všechny osoby, kterými byla – rozmazlenou holčičkou, dítětem, které přišlo o matku, napruzenou puberťačkou, narkomankou, vyléčenou narkomankou, člověkem, který se snaží, tak moc se snaží najít tu výjimečnost, která se odrážela v matčiných očích.

Byla jsi pro ni výjimečná. I pro mě jsi výjimečná, říkával jí otec. Je to jediná výjimečnost, kterou někdo potřebuje cítit.

Nechala za sebou vše, co ji poutalo k jejímu životu. Nezavolala otci, aby se rozloučila. Raifeho neměl rád a jejich vztahu nerozuměl, takže nemělo smysl se o jejích plánech dohadovat. Pošle mu pak dopis s vysvětlením.

Představovala si, jak by se jí ulevilo, jak by se oběma ulevilo, kdyby od sebe získali odstup. Její otec měl teď přítelkyni; vypadala mile, několikrát Miu oslovila. Ale ne. Prostě ne. Možná kdyby si Mia a její otec udrželi trochu odstup od sebe a od vzpomínek na společnou ztrátu, mohli by být oba na chvíli šťastní. Mia měla svého otce ráda, ale nebyla s ním šťastná. Měla silné podezření, že on k ní cítí totéž.

Ponechme na chvíli ten toxický moderní svět za sebou. Možná ne navždy, ale prozatím. Zním místo, kde můžeme být svobodní. Přesně to jí Raife řekl, když ji pozval.

Připadalo jí to správně.

Na téhle temné cestě, jen s jednorázovým telefonem, který si koupila v drogerii, veškerý hovor utichl. Žádná oznámení na sociálních sítích, žádné neustálé pípání, žádné titulky nepříjemných zpráv ani nevyžádané e-maily. Žádné nekonečné zprávy od přátel s memy a plány na večer. Žádné podcasty. Žádná Siri, které by se ptala na počasí – nebo na cokoli jiného.

Auto, které si vyzvedla na parkovišti, kam ji Raife naměřoval, mělo jen rádio s analogovým laděním. Během jízdy se měnily stanice, které mohla přijímat. Stanice s country hudbou zanikla ve statické elektřině. Točila knoflíkem, až našla nějakou klasickou rockovou stanicí s ukecaným dýdžejem, která se nakonec také změnila v bílý šum. Na chvíli se jí podařilo zachytit křesťanské kázání dštící oheň a síru. Poslouchala ho celé kilometry jen proto, že zjistila, že se bojí ticha.

Měla mapu, kterou jí nechal, a přišla na to, jak ji použít. Označil na ní, kde má zastavit, aby natankovala. Žádné kamery. Platba v hotovosti.

Ale pomalu nechávala ticho, aby ji přijalo do své náruče. Nakonec umlklo i nervózní brebentění její mysli.

Už několik hodin nespátřila jiné auto. Nad ní byly jen hvězdy a hvězdy a hvězdy, dokud oblohu nerozjasnilo světlo vycházejícího slunce. Nevěděla, kam jede. Ani jak dlouho tam zůstane. Věděla však, že poprvé v životě ví, jak chutná svoboda.

1.

NYNÍ

Moderní randění. Buďme upřímní. Je to k ničemu.

Existuje snad něco trapnějšího, něco víc nervy drásajícího než čekání, až se objeví člověk, kterého jste viděli jen online?

Tohle byla chyba. Bar v East Village, ve kterém se právě nacházím, je přeplněný, je přehřátý mnoha těly, s příliš mnoha televizními obrazovkami, plný hukotu hlasů, a někde zní muzika, která se hluk marně snaží přebít.

Jsem tu brzy a cítím se trapně, jak tu čekám na něco, o čem si nejsem jistá, jestli to vůbec chci. Nejdřív jsem stála u dveří a napůl se chystala, že odejdu, ale pak jsem si tou vřavou proklestila cestu a vklouzla na volné místo u baru.

A teď tu sedím na nepohodlné barové stoličce a čekám. Měla bych odejít.

Když jsem si objednala sodovku, vysloužila jsem si od hezké, potetované barmanky s ohnivě růžovými vlasy a magnetickými řasami lhostejné pohrdání. Od chvíle, kdy přede mě rázně postavila skleničku, se už nevrátila. Má pravdu. Není důvod chodit na místo, jako je tohle – na happy hour v hipsterském lokále – pokud jste nepřišli na drink. Rozhodně se sem nechodí kvůli atmosféře. Jenže já si potřebuju udržet čistou hlavu.

Nikdy předtím jsem tu nebyla. Doporučila mi to moje nejlepší kamarádka Jax, že prý je to její staré oblíbené místo. Plné lidí, říkála, anonymní.

Bezpečnější je setkat se s cizím člověkem v davu, ne?

Bezpečnější je nesetkat se s cizím člověkem vůbec, zněla moje odpověď.

Znepokojeně se zamračila. *A pak co? Nikdy se už s nikým nesejít?*

Bylo by to tak špatné? Samota. To není ta nejhorší věc v životě.

Byl to Jaxin nápad. Celá ta věc s online randěním.

Robin, moje kamarádka z dětství, která je v podstatě Jaxin opak, byla proti. Říkala, že láska není algoritmus.

To je pravda.

A vůbec, kdo hledá lásku?

Jenom každý, řekla by Robin s jistotou.

Upiji ledovou, perlivou vodu a podívám se ke dveřím.

Z velké skupiny u stolu vzadu se ozve zaburácení smíchu. Chvilí z nich nespouštím oči, sleduji je. Tři ženy, čtyři muži, mladí, dobře oblečení, upravení a uhlazení – možná kolegové? Uvolnění, pohodoví, příjemní. Pravý opak toho, jak se cítím já. Všimnu si, že mám nervozitou stažená ramena. Přinutím se uvolnit a vydechnout.

Muž vedle mě je nepříjemně blízko, jeho rameno se dvakrát, teď už třikrát, dotklo mého. Dělá to schválně? Otočím se, abych se podívala. Je podsaditý, plešatý, na čele se mu leskne pot. Ne. Vůbec si mě nevšímá. Je na mobilu a projíždí si fotky žen.

Je to ta druhá aplikace pro náhodné známosti, Firestarter. Řekne ti, kdo se nachází ve tvém okolí a hledá přechodnou a nezávaznou známost. Všude kolem něj jsou lidé, osamělá atraktivní brunetka na konci baru, která také zírá do telefonu, na úplném konci stolu, hned za ním skupinka

mladých dívek – studentek, soudě podle školních mikin a džbánu s pivem. Podle prázdné sklenice, která stojí vedle té plné, má už nejméně druhou skotskou, odhaduji. Dál však jen zírá na mobil a projíždí fotky žen.

Zvláštní. Svět se stal velmi podivným místem.

Znovu mrknu ke dveřím a sleduji, jak dovnitř vchází skupinka tří neoholených mladíků se zplihlými vlasy a v úzkých džínách a jeden z nich má obrovský plnovous, který si dnes někteří kluci tak oblíbili. Vypadá to, jako by mu rostlo na tváři křoví, ale je v tom i něco mužného, že? Jako ze *Hry o trůny*.

Tohle bude moje třetí schůzka ze seznamovací aplikace Torch, což je podle Jax *jediný způsob*, jak se dnes lidé seznamují. Založila mi profil a naučila mě, jak skrolovat mezi chlapy, kteří zveřejnili své fotky. Jax má ráda, když jsou muži urostlí a natvrdlí. Já si potrpím na exoty. Šprty v brýlích, ty, kteří čtou a přemýšlejí, kteří chodí na túry, meditují.

Netřeba říkat, že na Torchi se jedná o menšinu.

Moje první rande bylo s Drewem, pojistným matematikem a milovníkem ruské literatury. Sešli jsme se na sushi, trochu se opili saké a já strávila noc u něj doma, v činžáku na Lower East Side. Ráno, zatímco hlasitě chrápal, jsem se vytratila.

Podle Jaxina mínění to byl úspěšný pokus. Já jsem se přesto cítila trochu prázdná. Nebyla jsem si jistá, jestli mě využil, nebo jestli jsem já využila jeho. Nezavolal, a smutné bylo, že jsem to ani nechtěla.

Moje sklenka je prázdná. Zachytím barmančin pohled a mávnu na ni. Krátce pokývne.

„Ještě jednu sodovku?“ řekne a vezme si mou prázdnou sklenici.

Položím dvacku na ulepený bar a její chování se citelně změní. Přece jen pracuje za spropitné a já tím, že tu popíjím sodovou vodu, zabírám cenný prostor.

„Díky,“ řeknu, když mi přistrčí nové pití, tentokrát dokonce s limetkou.

Mé druhé seznámení na Torchi bylo s Brycem, jogínem a instruktorem meditace. Byl... velmi flexibilní. Šli jsme do veganského podniku v Soho a strávili spolu noc v jeho minimalistickém loftu ve Williamsburgu. Zavolal mi jednou, dvakrát, třikrát.

Cítím spojení, napsal mi v esemesce.

Já ho necítila.

Stydím se říct, že jsem mu nikdy neodpověděla. Jax mě ujistila, že takhle se to dělá. Lidé *očekávají*, že už o sobě nikdy neuslyší.

Podívej se na to takhle, řekla Jax. *Za dva týdny jsi byla aktivnější než za celé dva roky.*

Bohužel má pravdu.

Další pohled na dveře, které mizí v houstnoucím davu. Vážně už půjdu.

Dnes večer čekám na Adama. Odborníka na technologie se zálibou v Rilkeovi a Jungovi.

Tenhle? zděsila se Jax.

Pravda, zrnitý snímek na obrazovce nebyl zrovna lichotivý – huňaté obočí, příliš velký nos. Text byl minimální, až strohý. Nemá rád: povrchní lidi. Má rád: samotu. Osobní mantra: Všechno v New Yorku je v pěší vzdálenosti, pokud máte dost času. Závěr: „Ty vichry tebe nezmatou.“ Jen blázen do Rilkeho by mohl znát tuhle větu a vědět, co znamená. Upoutal mě jako žádný jiný.

Kdo jsi, Adame? Jsem víc natěšená potkat tě naživo, než je zdrávo.

Ale možná, že nepřijdeš. Do naší naplánované schůzky zbývá ještě pět minut, nejspíš však dostanu kopačky.

Napíšu Jax: Tohle je naposledy.

Je to idiot? Myslela jsem, že to bude idiot. Většinou se to pozná.

Ještě se neukázal.

Jak moc brzy jsi přišla?

O půl hodiny dřív.

Jax mě oblaží smajlíkem s očima v sloup. *Jen klid. Nikdy nevíš. Dej si ještě jednu sodovku, ty alkoholiku.*

Chystám se jí odepsat, když se otevřou dveře.

Tady jsi. Hned tě poznám.

Při pohledu na tvou tvář se mi podivně sevře žaludek. Náhlé poznání. Podle fotky, kterou jsem viděla, jasně, ale je v tom i něco jiného. Jsi vyšší než většina mužů v místnosti, široký v ramenou, svalnatý, v uhlově černém saku na šedivém tričku. Chvilí nejspíše postáváš a velkou rukou si prohrábneš hustou hřívu téměř po ramena dlouhých, černých vlasů.

Je tady, píšu Jax rychle. Končím.

Je sexy?

Jsi? Těžko říct. Máš příliš velký nos a na dálku podivně černé oči. Když si prohlížíš místnost, tvůj pohled se setká s mým. Usmějí se, ale nemávnou. Možná nejsi v klasickém slova smyslu sexy. Ale něco, co ve mně dosud dřímalo, se probouzí.

V ten moment jako by všechno zamrzlo. Jako by se všechno kolem nás zastavilo a vteřinku čekalo. Když se ke mně prodíráš davem, cítím, jak se mi tají dech.

Právě když ke mně dorazíš, chlapík z vedlejší stoličky se zázračně zdvihne a pro tebe se uvolní místo, kam můžeš vklouznout, a to ty uděláš.

Líbí se mi tvůj úsměv; je trochu nakřivo, milý.

„Kráska a zvíře,“ řekneš na úvod.

Hloupě se začervenám. „Adam?“

Podáme si ruce. Tvůj stisk je teplý a pevný, pohled intenzivní. „Rád tě poznávám, Wren.“ Mluvíš hlubokým, mručivým hlasem. „Tohle je místo, kam obvykle chodíš?“ zeptáš se poté, co pohledem rychle přejedeš bar.

V očích se ti se zlomyslným pobavením blýskne.

Je to zvláštní. Jsi mi tak *povědomý*, jako bych tě znala už celá léta. Je z tebe cítit čistá, lehká vůně, jako by se pozdně podzimní chlad venkovního vzduchu stále držel tvého oblečení.

„Ne,“ přiznávám.

„Tak proč sis ho vybrala?“ Mohlo by to znít provokativně, jízlivě, ale místo toho je v tom čistá zvědavost.

„Já jsem si ho nevybrala. Moje nejlepší kamarádka Jax myslela, že je to bezpečné místo pro setkání s cizím člověkem.“

Dál na mě hledíš a očima mi pátráš ve tváři, aniž bych věděla po čem. Pak: „Existuje bezpečné místo na setkání s někým, koho neznáš?“

„Možná ne.“

Roztáhneš ústa v úsměvu a lehce mávneš rukou. Barman na tvůj příkaz přichvátá z druhé strany baru; myslím, že jsi přesně ten typ chlapa. Přírozená autorita. Lidé spěchají, aby ti vyhověli. Objednáš si whisky na ledu a pak se na mě tázavě podíváš. S potřesením hlavy zvednu svou sklenici.

„My ale nejsme cizí, ne?“ řekneš, když barman odejde.

Pocítím lehký nával nejistoty. „Nejsme?“

Přejedeš si rukou tu mohutnou, zarostlou čelist. „Rozhodně to tak nevypadá.“

„Ne,“ přiznávám. „Nevypadá.“

Když dorazí tvoje sklenička, pozvedneš ji směrem ke mně a já ti přituknu. Úsměv na mé tváři je opravdový, veškerá nervozita a napětí mizí.

„Na cizí lidi, kteří se už tak nějak znají,“ řekneš. Tvůj ton je lehký, držení těla uvolněné. Cítíš se ve svém těle pohodlně.

„To se mi líbí.“

„Mně taky.“

Snažíme se překřičet okolní hluk. Trochu mluvíš o své práci v oblasti kybernetické bezpečnosti. Řeknu ti, že jsem spisovatelka – což je pravda, i když ne celá. Nakláníme se blízko k sobě, abychom se navzájem slyšeli. Z toho křičení mě začíná trochu bolet v krku.

Nakonec se zeptáš: „Neměli bychom odsud prostě vypadnout?“

„Kam chceš jít?“

Bude to jen další známost z Torche? Protože já jsem se rozhodla, že už to znovu zažít nechci. Možná to tak chodí, jak říká Jax, ale jestli ano, tak to zůstanu radši sama.

„Kamkoli, jen nebýt tady,“ řekneš.

Nejdeme k tobě ani ke mně. Prostě se začneme procházet, což je při čerstvém povětrí a se sametově modrou oblohou nad městem moje oblíbená činnost. Procházíme East Village až k Lafayette, míjíme Joe's Pub a Indochine. Přejdeme Houston, bloumáme kolem křiklavých světel a zavřených obchodů čínské čtvrti a skončíme na Brooklynském mostě, té půvabné památce starého New Yorku.

Zdoláváme míli za míli a trochu si povídáme o tvém dětství – spousta cestování, i o mém – izolovaném a nešťastném. Ale někdy se rozhostí příjemné ticho. A právě to ticho mě vzrušuje nejvíc. Schopnost být s někým potichu, je v tom jakási slastná intimita. V Brooklyn Heights se zastavíme v nenápadném baru poblíž Adamsovy ulice, kde hraje tichý

jazz a kde si lidé, schoulení v útulných, zšeřelých výklencích, tlumeně povídají.

„Tak tohle je místo, které se mi líbí víc,“ říkám.

„Mně taky.“

Znovu mluvíš o práci. Vlastníš firmu na kybernetickou bezpečnost a jsi ve městě nový. Od dětství jsi často cestoval – nejprve kvůli práci svého otce, pak kvůli své vlastní. Po různých místech ve Spojených státech, v Evropě i Asii. Všímám si detailů – drahého stříhu a materiálu tvého saka. Upravených nehtů. Jak se díváš, když mluvím, a jak pozorně nasloucháš. Jak počkáš, až domluvíme, a než odpovíš nebo něco okomentuješ, dlouze se nadechneš. Jak ses mě nedotkl, dokonce ani náhodou, ačkoli sedíme velmi blízko.

„Musím brzy ráno vstávat,“ řeknu nakonec. Nechci přerušit kouzlo mezi námi, ale ani se nechci nechat ošálit a učinit něco, čeho bych litovala. Je příliš snadné podlehnout přirozenému impulzu. Raději to rovnou utnout.

Jestli jsi zklamaný nebo uražený, nedáváš na sobě nic znát. Podíváš se na hodinky, bílý ciferník s černými římskými číslicemi. Analogové v digitálním světě. Zvláštní, na to, že jsi technologický expert, muž, který vlastní firmu zabývající se kybernetickou bezpečností, ses ani jednou nepodíval na telefon.

„Kde bydlíš?“ zeptáš se.

„Vlastně hned za rohem.“

„Můžu tě doprovodit domů?“ Zvedneš dlaně, možná jsi zachytil můj výraz. „Nic jiného.“

Přikývnu. „Jasně.“

Venku mi nabídneš rámě a já se zavěším. Je to legrační a staromódní, je však velice pohodlné procházet se tak úhlednými brooklynskými ulicemi lemovanými stromy. Tvoje teplo, tvoje síla. Je to magnetické. Cítím něco, co

jsem už dlouho necítila. Jdeme mlčky, tiskneme se k sobě. Konečně dojdeme k mému domu z hnědého pískovce.

Podíváš se na něj a pak na mě. „Ten celý je tvůj?“

Trochu rozpačitě přikývnu. Koupila jsem ho, když to byla ještě úplná ruina a už léta ho opravuji. Ale jo, je to docela bomba, vlastnit tady takový dům.

„Myslel jsem, že jsi říkala, že jsi spisovatelka.“ Každý ví, že spisovatelé jsou obvykle na mizině.

„Prostě jsem na tohle místo měla štěstí.“

Lehce a chápavě se pousměješ, žádné odsuzování. „Jak vidím, máš spoustu vrstev, Wren Greenwoodová.“

To je velká pravda.

„Všichni máme spoustu vrstev, Adame Harpere.“

Na chvíli se zadíváš do dálky a pak obrátíš zrak zpátky ke mně. „Takže...“

A je to tady. Kopačky. Věděla jsem, že je moc fajn na to, aby to byla pravda. „Já moc neumím hrát divadýlko.“ Prohrábneš si rukou vlasy; v záři pouliční lampy se lesknou namodrale jako peří havrana. Už jsem zaznamenala, že to děláš, když se cítíš nepříjemně.

Odkašleš si, já mlčím a ty pokračuješ: „Líbíš se mi. A já nechci, aby dnešní večer byl nějakou duchaprázdnou schůzkou z Torche.“

Dobře. Páni. To jsem nečekala. Opět se rozhodnu pro mlčení, což je moje výchozí nastavení.

„Takže můžu tě vzít zítra na večeři?“ Znovu se podíváš na hodinky. „No, tedy spíš dneska večer?“

Někde v ulici, z některého z domů, se rozléhá klavírní melodie. Slyším to často, hudba nikdy nepřestává dodávat noci magický nádech. I když má být zítra pořádné vedro, vzduch je chladný. Globální abnormálnost asi.

Jax by mi napověděla, abych řekla, že se musím podívat do kalendáře.

Ale Robin by řekla, abych byla sama sebou.

„Ráda,“ řeknu. Taky mě nebaví hrátky. „Kde a kdy?“

„Vyzvednu tě tady v sedm?“

„Bezva,“ přikývnu.

Začneš s rukama v kapsách couvat a já se nedokážu ne-
usmívat.

„Dobrou noc, Wren Greenwoodová.“

„Dobrou noc, Adame Harpere.“

Nakonec se otočíš a rázně odcházíš. Zajdeš za roh, jsi
 pryč.

Torch. Je povrchní a bezduchý, jen ubohá napodobenina
 lidských vztahů, ale možná na něm přece jen něco bude.

Vystoupím po kamenných schodech a přes elektronic-
 kou klávesnici si otevřu dveře. Vstoupím do ticha domova,
 který jsem si vytvořila, a dveře za sebou zamknu. Vzduch
 ještě voní polévkou, kterou jsem předtím uvařila. Je to tak
 úlevné moct se vždycky vrátit do hnízda. Všechny schůzky,
 dokonce i ty příjemné, jsou pro mě vyčerpávající.

Pravdou je, že jsem od vysoké školy, a to už je trapně
 dávno, s nikým vážně nechodila.

Řekněme, že mám problémy s intimitou, s důvěrou.

Možná jsem měla říct, co jsem si myslela: *Taky se mi
 líbíš, Adame.*

Na druhou stranu se vůbec neznáme a takhle možná
 končíš všechny schůzky – ulehčíš si loučení tím, že naplá-
 nuješ další setkání, ke kterému nikdy nedojde.

Možná se neukážeš a já už tě nikdy neuvidím.

Tak je to s dnešním moderním rituálem randění.

Může to dopadnout jakkoli.

2.

„Tak co, sexy, nebo ne?“

Když druhý den ráno sejdu dolů, Jax je už v kuchyni a vaří kávu. Nespala jsem dobře, spánek mě jako vždycky trápil živými, povětšinou zlými sny. Nepřekvapuje mě, že ji vidím. Má kód ke dveřím a slyšela jsem ji vejít.

Inkoustově černé kudrny spletené do pevného copu, tmavá, zčervenálá pleť, mokré tričko, od pohledu vidím, že ze svého bytu v Chelsea běžela. Je to super mílařka, běhá jako ďábel – uvnitř na běžeckém pásu nebo venku ve městě, přes mosty do okrajových čtvrtí. Běží, jako by ji něco honilo, rychle a energicky, a nikdy, a tím myslím nikdy, se neunaví. Při vzácných příležitostech, kdy se k ní přidám, mě nechává za sebou lapat v prachu po dechu.

„Sexy?“ zamyslím se a vklouznu na stoličku u kuchyňského ostrůvku.

Kuchyně je nedodělaná, původní spotřebiče melou z posledního, stěny nevymalované, žárovky visí ze stropu a čekají, až je přimontuji. Kuchyňské skříňky jsou uprostřed předělávek – dvířka chybí, nátěr je pryč. Chlapík, který na nich pracoval, záhadně zmizel; už jsou to dva týdny.

Jen mi napsal: Ahoj, odvolali mě na jinou práci. Brzy se ti ozvu.

Vrátí se? To se zjistit nedá. Je možné, že mě vypekl extrémně talentovaný a neobvykle levný, ale strašně nespohlivý truhlář.

Uprostřed trosek hučí a syčí zbrusu nový nablýskaný kávovar na espresso s napěňovačem mléka. Ať mi nikdo neříká, že nemám jasno v prioritách.

„Odpověď by neměla znít jako otázka,“ řekne Jax v reakci na mé nejisté prohlášení.

Zní *úplně stejně* jako její matka Miranda, která se za posledních osm let stala jakousi mou náhradní matkou. Ale já vím, že je lepší nic neříkat. Jax nalije do pěniče mandlové mléko a stiskne tlačítko. Vzduchem se line vůně espressa ze šálků.

„Je to příliš zjednodušující otázka,“ řeknu. „Sexy, nebo ne? Jsme snad internetoví trollové?“

Probodne mě svýma úžasnýma zelenohnědýma očima. Jamajská matka, britský otec. Jax vždycky říká, že je pravá Američanka. Její předkové pocházejí z celého světa, ale ona se narodila a vyrostla v Brooklynu. Takže v první řadě Newyorčanka, všechno ostatní až na druhém místě.

„Není tu, že ne?“

Pohlédne přese mě do chodby směrem ke schodům.

Zavrtím hlavou a vděčně si vezmu šálek kávy, který mi podává přes křemičitou kuchyňskou desku, jež leží stále ještě nepřípevněná na nedokončeném kuchyňském ostrůvku. „Říkala jsem ti, že už do toho nejdu. Už žádné další známosti přes Torch.“

Jax pokrčí rameny a zvedne obočí, jako bych nesmyslně přeháněla, a napije se kávy. „Tak co se stalo?“

Co se stalo? *Něco. Něco* jsem cítila, což bych o svých posledních setkáních tvrdit nemohla.

Probudila jsem se a myslela na tebe, Adame, a přemýšlela, jestli spolu dnes opravdu povečeříme.

„Nic,“ odpovím. „Povídali jsme si, procházeli jsme se. Bylo to... hezké.“

„Vyfotila sis ho?“

Tomu se zasměju. Jax žije online. Je osm ráno a ona už pravděpodobně napsala na Instagram o svém ranním běhu. Já se držím mnohem víc zpátky. „Nebyl to ten typ, co dělá selfie.“

„Dobře,“ protáhne Jax poslední slabiku. „Jaký to byl typ?“

„Asi ten, se kterým se setkám znovu. Dneska mě pozval na večeři.“

Jax znovu zvedne obočí, tentokrát překvapeně, sedne si vedle mě a chvíli pijeme silnou kávu v družném tichu. Jax skroluje ve svém telefonu, a když se na něj podívám, vidím, že si našla svůj profil.

Fotka *není* lichotivá. Ve skutečnosti vypadáš líp.

Její zamračený výraz mi napovídá, že tě neschvaluje. „A co ten druhý kluk?“ zeptá se.

„Který?“

„Ten literární. Říkala jsi, že byl milý, talentovaný.“ Zasměje se a rádoby sexy zavrtí rameny.

Přistihnu se, že na ni zírám; často mě její krása – její vysoké lící kosti, zářivé oči, plné rty – trochu uchvátí. Ona si nemyslí, že je krásná, ale je.

„Drew,“ vzpomenu si na něj – pěkné tělo, hustá hříva tmavých vlasů, smyslný pohled. Nepamatuji si, že bych řekla, že by byl *talentovaný*. Naše společná noc byla tak maximálně obstojná. „Nezavolal.“

Jax skloní zamyšleně hlavu na stranu. „Tys mu taky nezavolala.“

„Přesně tak. Nic to nebylo,“ řeknu a myslím, že tím to skončí. Ale ona mě pořád pozoruje. „Co je?“

Jax se zadívá na tvou fotku a potahuje se za cop. „Tenhle chlap. Vypadá prostě příliš vážně. Víš, já jen chci, aby ses *bavila*.“

Pokud jde o mou kamarádku, známosti přes Torch by měly být snadné a nekomplikované – rande v nočním klubu,

víkendové výlety na Miami Beach, brunch se šampaňským, který skončí v posteli. To je ona. Já však ne.

Podívá se na mě, jako by chtěla ještě něco říct, pak ale zavře pusou.

„Co je?“ Okamžitě se bráním způsobem, jakým to lze jen s lidmi, kteří vás znají až příliš dobře.

Jax zvedne ruce. „Já jen říkám nenech se oblnout jedním klukem, vyzkoušej jich víc.“

Vyzkoušej jich víc. Jax používá aplikaci jako katalog potenciálních známostí. Nejsm si jistá, jestli se vůbec s nějakým klukem viděla víc než dvakrát. Takhle to prostě chodí. Přejeď prstem doleva. Doprava. Výběr je široký; pokud realita neodpovídá obrázku na sociálních sítích (a kdy vůbec odpovídá?), zablokuj, zruš přátelství, vymaž, *jdi dál*.

Snaha – její snaha – byla, abych trochu *vypnula*. Abych přestala tolik pracovat. Trochu si užila, uvolnila se.

„Čeho se bojíš?“ Lehce do ní vrazím ramenem, ona se natáhne po mé ruce a stiskne ji. „Nejspíš ani nezavolá. Už ho nikdy neuvidím.“

„Hm,“ řekne Jax. „A co *tenhle* kluk?“

Podrží mi před očima fotku extrémně vymakaného muže s kozí bradkou a ulízanými vlasy, který napíná svaly a suggestivně zírá do kamery. Obě vyprskneme smíchy.

„Uf,“ řeknu. „Další.“

U okna nad dřezem se ozve tukání a já zvednu oči a vidím tam kosa. Zvědavě se dívá dovnitř. Nechávu mu tam semínka. Za mým domem je dvorek velikosti poštovní známky a já ho zaplnila rostlinami; myslím, že si tam udělal hnízdo, v okapu nad zadními dveřmi. Přistoupím k dřezu a podívám se na něj. Jeho tělo se v ranním světle namodrale leskne.

A v momentě jsem zpátky.

Dům mého otce. Velký a rozlehlý, zchátralý, s dlouhým seznamem problémů, na jejichž opravy jsme neměli peníze.

Izolovaný na obrovském pozemku, který patřil po celé generaci otcově rodině. Dům, kde otec vyrůstal a kam naši rodinu přestěhoval, když mi bylo deset, z důvodů, které jsem tehdy nedokázala pochopit.

Položím prsty na sklo a vzpomenu si na zamlžené okno ve staré kuchyni, na teplou, oříškovou vůni ovesné kaše na sporáku, na matku, která si tiše broukala, na bratra Jaye, který kvůli něčemu, vlastně kvůli všemu naštvaneš trucoval. K tomu oknu také chodil kos, kterého přilákala semínka, která mu tam matka nechávala. *Ptáci jsou poslové vesmíru, říkávala. Zpívají jeho píseň.*

„Wren.“

Leknutím se vrátím do přítomnosti, k Jax. „Zpátky na Zem, Wren. Kam ses zatoulala?“

Domů, pomyslí si. Šla jsem domů.

„Prostě,“ pokračuje Jax, „jdi na to pomalu. Jestli chceš, tak se s ním znovu sejdí. Ale choď i s pár dalšími lidmi. Užívej si trochu. Víš, nemusí to být vždycky tak těžké a vážné.“

Mluví o mé práci, o naší práci, ale nejen o tom. Mluví o mně.

Dívám se, jak kos klove do semínka. Nedůvěřivě se na mě podívá a pak se vznese ke kovově šedé obloze.

3.

Čekám na rohu Sedmdesáté deváté a Broadwaye, opírám se o sloup veřejného osvětlení a pozoruji lidi. Je dopravní špička, obloha je modrofialová a zimní vzduch se zakusuje do kůže.

Kolem proběhne rozrušená mladá žena s velkou taškou a v jasně červeném kabátě a zanechává za sebou závan parfému. „*Zbláznil ses, do prdele?*“ křičí do mobilu, tvář staženou vztekem. Pak kolem ní jako by propluje štíhlý muž se stříbrem prokvetlými vlasy, oblečený do úzkého černého obleku, myslí ponořený v tom, co se line z jeho sluchátek, ať už je to cokoli. Vyrovnaný a povznesený výraz v jeho tváři mi napovídá, že je na jiné vlně.

Oběma směry se pomalu pohybuje řeka vozidel, klaksony nesmyslně, přerušovaně troubí, poklapy kanálů rachotí, autobusy na zastávkách syčí. Z okna vykřikne rozzlobeně taxikář v jazyce, kterému nerozumím.

Když postávám na rušném městském chodníku, stovka lidí – snad i víc – všech barev, národností a pohlaví, se žene kolem mě. Nádherná, chaotická mozaika světa, ve kterém žijeme. Nechávám se unášet energií, naslouchám třem různým jazykům, kterými právě někdo mluví. Ošuntělí nebo načančaní, bohatí nebo chudí, konzervativní či odvážní – směsice všeho, čím může člověk být. To je to, co se mi na tomhle městě líbí nejvíc, jak akceptuje všechny vrstvy lidství.

A to je jen vnější slupka – to, co se skrývá pod ní, je ne skutečně hluboké, bohaté a komplikované. Téměř slyším všechny jejich hlasy – jejich starosti a obavy, naděje a sny, problémy, které jim v noci nedávají spát. To je to, co dělám. Pomáhám lidem řešit jejich problémy. Mou superschopností je umět naslouchat. Podívám se na hodinky. Jsem tu jako obvykle brzy. A jako obvykle mám hlad.

Podle mého oblíbeného foodblogera mají nejlepší pizzu v New Yorku v podniku jménem Razza v New Jersey. Samozřejmě, že snobská Newyorčanka ve mně si je jistá, že to nemůže být pravda. Je snad něco lepšího mimo New York? Přesto, jelikož od našeho seznámení před třemi měsíci podnikáme prakticky gastronomickou túru po New Yorku, považujeme za nutnost to prozkoumat, takže nás dnes čeká těžká povinnost. Musíme se vydat za hranice města. Ale vydržíme to.

Doufám, že my jsme „my“? Co myslíš, Adame?

Od našeho seznámení na Torchi nebylo dne, kdy bychom se neviděli. Oběd, káva, polední schůzka v artovém kině, návštěva galerie v Soho, procházka po High Line, cokoli. Každé setkání je obvykle jen předejrou k dlouhým nocím (nebo ke krátkým, ukradeným odpoledním) plným milování – někdy něžného, někdy zoufalého, které mě vždycky zanechá dojatou, vyčerpanou, otřesenou.

Věci se udály rychle. Podle Jax až příliš rychle. Ani Robin se to moc nelíbí. Ta byla vždycky ustrašená.

Wren, co o něm vlastně víš? Jako by začal ovládat tvůj život.

Začínám ho poznávat. Vztah je právě o tomhle.

Robin prostě jen žárlí. Už od malička nemá ráda, když se musí o mou pozornost s někým dělit.

To, co po mně chtěla Jax – abych to nebrala tak vážně, víc se bavila a častěji chodila ven, bylo správné. Pravda je ale

taková, že jsem šťastná. Zní to divně, když řeknu, že jsem šťastná možná snad i poprvé?

Uplyne dalších pár minut, dívám se po ulici a hledám v davu tvou urostlou postavu. Stydím se říct, že si nepamatuji název tvé firmy. Black Vault? Lock Box? Něco takového, co evokuje bezpečnost. Řekl jsi mi to. Říkal jsi, že je to ta černá markýza, a dal jsi mi adresu. Ale rychle jsem ji zapoměla, protože jsme se dohodli, že se sejdem na rohu. Mám strčit hlavu do jedné z těch neosobních kancelářských vstupních hal? Kdybych to jméno viděla na štítku, určitě bych ho poznala.

Ne, lepší bude počkat na ulici. Udržet si odstup.

I když se od našeho prvního setkání vidáme skoro každý den, *opravdu* na to jdeme pomalu. O tvé práci toho moc nevím, jen v nejšířších obrysech; většina je stejně vzhledem k povaze tvé práce a druhu klientů, kteří soukromou kybernetickou bezpečnost potřebují, důvěrná.

S přáteli toho druhého jsme se ještě nesetkali.

Jax už prudí ostošest, ale já na to nejsem připravená. Co se týče mé práce, tak jediné, co opravdu víš, je mé standardní vyjádření, že jsem spisovatelka a že mám sloupek s radami, psaný pod pseudonymem, který si vede *překvapivě* dobře.

A všechny ty vrstvy, které jsi vytušil už během našeho prvního společného večera. Stejně ale většina z nich stále ještě zůstává neodkrytá.

Ale jak jsem řekla Robin, o tom přece vztah je, ne? Odhalujeme se ve vrstvách. Postupem času.

Nebo podle toho, jak se věci vyvíjejí, pokud se teda vůbec vyvíjejí.

„Ahoj.“

Tady jsi. Přímo přede mnou, jsi neobvykle zarudlý, trochu ztrhaný.

„Vypadáš duchem na míle daleko,“ řekneš jemně a nakloníš se, abys mě políbil. „Promiň, že jsem tě nechal čekat. Problémy s klienty. Psal jsem ti.“

Možná ano. Nejsem zrovna nejlepším pánem svého zařízení, telefon mám zapadlý hluboko v brašně. Nemám ráda toho malého tyрана neustále bzučícího nebo vyzvánějícího. Na zprávy, na tu mrňavou klávesnici, musím vždycky mžourat. Obvykle místo odepisování nakonec zavolám. *Nikdo už dneska netelefonuje*, říká Jax. *Zabírá to moc času*.

Nesnáším ten chladný, odosobněný způsob, jakým se nyní komunikuje. Chci hlasy, významové nuance obsažené v tónu. A ještě lépe, chci se dívat do očí a dotýkat se kůže, cítit spojení. Nebyla jsem vychovaná s technologií jako ostatní. Můj otec nám ani nedovolil mít televizi. Žádné počítače, žádné videohry, žádné mobily.

Jsi analogová holka ve světě technologií. To je jedna z věcí, která se mi na tobě líbí nejvíc, řekl Adam, když jsem se mu přiznala.

Takže i když bys raději psal esemesky, Adame, voláš. Protože víš, že to je to, co chci. To se mi na tobě líbí, tvoje ohleduplnost. Po nocích, kdy nejsme spolu, někdy visíme na telefonu a povídáme si celé hodiny, i když nám už došla témata, která bychom chtěli probrat.

Dnes večer, kdy se jasně bílé slunce sklání za budovy, je na tvém chování něco zvláštního. Místo toho, abys ke mně vyslal zářivý paprsek své pozornosti, je tvůj pohled rozptýlený a očima bloumáš po ulici kolem nás, jako bys něco hledal.

„Všechno v pořádku?“ zeptám se.

Vzpamatuješ se. Ty černé oči v členité krajině tvého obličejce – husté obočí, vrásky v koutcích očí, strniště, lehká jizva na výrazné lící kosti.

„Jen těžký den. Promiň.“

Zdá se, že by v tom mohlo být něco víc, ale místo abych naléhala, řeknu: „Mám šileny hlad.“

„Já taky. Pojďme se najíst.“

Vezmeme si taxík do Jersey City. Jak dekadentní.

Já? Já jsem skromná. Metro místo taxi. Kuře místo humra. Macy's místo Neimans. Ale ty, Adame, ty nesnášíš davy, tlačení, nespolehlivost obrovského systému metra v našem městě. Jdeš pěšky, když můžeš, vezmeš si taxík, když nemůžeš.

Z klidného interiéru našeho taxi se zdá, že přeplněné ulice kolem nás ubíhají pomalu a pak, když vjedeme do tunelu, se rozletí. Líbáme se ve tmě na zadním sedadle jako maturanti. Všechno kromě šmíráckých očí taxikáře ve zpětném zrcátku a dopravního lomozu a hukotu, jak se řítíme tunelem, mizí.

A pak přijedeme do čtvrti s nízkými budovami. Je to jedna z těch ne zcela gentrifikovaných oblastí. Taková legrační směsice nebezpečí a elegance, jakou bývají některá místa ve městě, která se snaží být něčím jiným, než ve skutečnosti pod povrchem jsou. Jako my všichni.

Uvnitř malé, teploučké restaurace si objednááme na ochutnávku několik druhů pizzy. Pak čekáme a povídáme si hlavně o mém dni. Předstírám, že si nevšímám, jak jsi podrážděný způsobem, který je pro mě nový. Že pořád zíráš za mě, směrem ke dveřím, jako bys čekal, že někdo přijde. Nakonec nám přinášejí jednu horkou pizzu za druhou.

Jsem v nebi – těsto je nadýchané, ale křupavé, krémový, rozteklý sýr, nejčerstvější rajčata, příchut' horkého medu. Božské plátky prosciutta, exploze česneku.

Bože. Jsem zamilovaná.

„Líbí se mi, jak jíš,“ říkáš a s mně už známou intenzitou mě pozoruješ, jako bych byla skládačka, na které právě pracuješ.

Na okamžik se ocitnu v rozpacích a podívám se na téměř dojedenu pizzu před sebou. Ale máš pravdu, jím vášnivě, bez zábran. Máme společnou vášeň pro skvělé jídlo.

„Jídlo je život,“ říkám. „Když nerad jíš, tak nerad žiješ.“

Úsměv změní tvou příliš vážnou a téměř zádumčivou tvář na chlapeckou a rozjasněnou.

„Amen.“

Jíme, až už nemůžeme, a požádáme číšníky, aby dali zbytek do krabice. Potrava, ten smyslový požitek umění jíst, je pro nás jakousi předehrou.

Zpátky v Brooklynu. Vřítíme se do dveří mého domu, a zatímco stoupáme po schodišti, strháváme si navzájem oblečení. Několikrát jsme byli u tebe, ale většinou jsme skončili u mě. Tvůj byt v Chelsea je chladný – samé moderní linie a stylový, ale neosobní nábytek, jako v muzeu. Je elegantní, dobře navržený, ale bez osobních detailů.

Jako bys tu ani nebydlel, pravila jsem, když jsem tě tam poprvé navštívila.

Moc ne, řekl jsi. *Hodně cestuji. Nejsem tu tak často.*

„Tak kde máš domov?“

Něco zvláštního ti přeběhlo po tváři a já se poprvé a ne naposledy zamyslela, jestli máš tolik vrstev jako já. Poklepal sis na břicho. *Myslím, že přímo tady.*

Přišlo mi to podivně smutné, ale nic jsem neřekla.

Můj byt je opakem tvého, chaos tam, kde ty máš pořádek, teplo, kde je u tebe chlad. Velký nábytek, zakoupený kvůli pohodlí, polštáře a přehozy pro maximální hebkost. Jako třeba to nadýchané bílé peří mé prošíváné deky, pod kterou se teď nacházíme. Uklidňuje nás.

Naše milování se za poslední týden změnilo. To, co bylo něžné, objevné, ohleduplné – je to v pořádku? jsi v pořádku? – se stalo naléhavějším, hladovějším. Posunula se výška tónu, změnily se vibrace.

Cítím tvou mocnou ruku kolem svých zad, tvé udýchané zavrčení na svém krku, hluboké a zoufalé. Pak jsi ve mně tak hluboko, že vykřiknu, napůl z bolesti, napůl z rozkoše. Nepřestáváš. Je to tak divoké, tak syrové, jak se ovíjíme jeden kolem druhého, a já ožívám touhou a rozkoší.

Dýcháš mé jméno. *Wren. Ach, bože. Wren.*

Slyším tvou vášeň, tvou bezmoc; je to ozvěna mých vlastních. Pokaždé, když se milujeme, mám pocit, že tě znám lépe. Jako bys mi beze slova odhalil další vrstvu sebe sama.

Když skončíme a zůstane z nás jen dech a tma, zdá se mi, že jsi usnul. Pak se ale pohneš, obejměš mě a zašeptáš: „Řekni mi něco, co jsi ještě nikdy nikomu neřekla.“

Až do této chvíle jsem zvažovala všechno, co jsem s tebou sdílela. Vydávala jsem se ti po kouscích, střípky pravdy, vrstvičky sebe samé, pečlivě strážené vzpomínky, jen to nejbánálnější, co mám ráda a co ne. Ale jsou věci, které jsem před tebou zatajila. Nebylo nutné obnažit všechno; vztahy v dnešní době málokdy vydrží. Nemůžu si dovolit dát ze sebe všechno někomu, kdo mě může bez mrknutí oka opustit.

Ví o tom? zeptala se Jax, když jsem se přiznala, jak moc tě mám ráda.

Ne, odpověděla jsem jí.

Kdy mu to řekneš?

Myslím, že teď. Tohle je ta chvíle. Řekni to teď, nebo se z toho stane lež, něco, co jsi skrývala. A tak ti v teple tvé náruče, v temnotě chvil po půlnoci, řeknu něco, co jsem ještě nikdy nikomu neprozradila.

4.

„Uvidím tě dnes večer?“

Ptáš se na to vždycky, téměř každé ráno, jako by to nebylo předem jasné.

„Samozřejmě,“ odpovím pokaždé.

Už máš na sobě čisté oblečení z příruční tašky. Když jsem se před chvílí probudila, slyšela jsem sprchu. Podívala jsem se na hodiny a zjistila, že máš zpoždění a že já jsem zaspala. Byla to dlouhá noc, povídali jsme si tak dlouho, až jsem nakonec musela usnout. Vzpomínky, věci, které jsem ti říkala, nemohu vyhnat z hlavy. V denním světle toho lituji. Noc mě chránila. V záři ranního světla se cítím obnažená, celé tělo se mi chvěje studem.

„Chci se tě dnes večer na něco zeptat,“ říkáš a zapínáš si pásek u svého štíhlého pasu.

„Zeptej se mě hned.“

Zavrtíš hlavou a chabě se usměješ. „Jsi netrpělivá.“

Převalím se na bok, opřu se o loket a sleduji tě, jak si češeš své mokré vlasy kartáčem a tvoje mohutná postava vyplňuje zrcadlo nad prádelníkem. Máš husté a rozdivočené vlasy, které by ti mohla závidět každá žena. Když se však podíváš na svůj odraz, kriticky se zamračíš.

„Kde a kdy?“ zeptám se.

„Chci vyzkoušet jedno místo ve Village. Pošlu ti adresu.“

Když se posadíš vedle mě na postel, je z tebe cítit šalvěj a máta.

„Děkuju,“ řekneš.

„Za co?“

„Za to, že ses mi otevřela. Nebudeš toho litovat.“

„Utíkej, dokud můžeš,“ pronesu ironicky se sebevědomím, které nemám. Dlouze a hluboce mě políbíš, pak se neochotně odtáhneš. Ruka ti zůstane na mém boku.

„Jdu pozdě,“ zasténáš. „Uvidíme se večer.“

A pak zmizíš a já zůstávám sama se svou zповědí, se svou minulostí, se všemi těmi hlasy v hlavě.

Celý den trávím prací, do které unikám, místem, kam mohu sebe i všechny své problémy pohřbit. Den ubíhá rychle. Během oběda nevoláš, ale kolem druhé odpoledne dostávám esemesku s adresou restaurace, kterou neznám.

V žaludku se mi zatřepotají motýlci, jako by to bylo naše úplně první rande. Možná to určitým způsobem je. Protože teď už víš.

Na co se mě chceš zeptat, Adame?

—

Dorazím do restaurace a motýlci se rozkmitají jako o život.

Místnost je potemnělá a blyští se. Soukromé kabinky a stoly osvětlené svíčkami. Uprostřed tmavé fontány, v níž se vznášejí lotosové květy, sedí zlatý Buddha. Hledám tě, ale nevidím tě.

Obvykle nechodíš pozdě.

Vrchní číšník s velkýma, tmavýma očima a ostrými rysy, v perfektním černém obleku, se usmívá a já na jeho tváři vidím, že šaty, které jsem si oblékla – úplně nové, jeden z těch vzácně lehkovážných nákupů – byly tou správnou volbou. Zvýrazňují můj výstřih a rozjasňují mi oči.

„Jste tu první. Mohu vás doprovodit k vašemu stolu?“

„Ano, prosím.“

Dlouze se na mě zadívá.

Není na mně nic zvláštního k vidění. Tedy, podle mě jsem v *pořádku*. Ale nelíbí se mi mé nohy. A moje vlasy si žijí vlastním životem, když prší. Ani celé to líčení mi moc nejde. Ve městě plném nádherných, stylových a okouzlujících žen vypadám spíš jako městská bojovnice, většinou v džínách a kožené bundě, v tričku a martenskách. Nejsem z těch, které chodí na depilaci, vytrhávání obočí a manikúru, které hladoví a šlechtí se. *Přirozená žena*, říkáš. V dnešní době vzácné. Vzala jsem to jako kompliment.

Ale tyhle přiléhavé, dlouhé zavínovací šaty v barvě královské modři mé přednosti opravdu důrazně podtrhují.

Proč jsem se na dnešní večer tak slavnostně oblékla? Nevím.

Když už se s tebou chce rozejít, tak ať alespoň vidí, o co přijde, řekla Robin bezradně, když jsem se připravovala. Ležela na mé posteli, jako vždycky – v pohodě, sebejistá, připravená na všechno.

U stolu se podívám na jídelní lístek.

Páni.

Velmi drahé.

Vždycky si bereš účet. Což mi zpočátku nebylo příjemné. O účty jsme se hádali. *Jsem ze staré školy*, řekl jsi mi. *U večere platí chlap. Když to neuděláš, je to hrubé*. Ale tohle jsem si na tobě zamilovala. Tvoji velkorysost. Tvoji laskavost. Dáváš, aniž bys za to něco vyžadoval.

Pořád se otáčím ke dveřím, ty se otevrou a vejde mladý, rozesmátý pár a starší gentleman s barytonovým hlasem. Mám hlad – jak jinak. Přichází servírka a ptá se, jestli si dám něco k pití. Počkám však na tebe. Motýlci se zatím proměnili ve vrány.

Stále se mi vracejí okamžiky ze včerejší noci.

Máš toho tolik za sebou, řekl jsi hlasem ztěžklým soucitem. Jsi obětí.

Je toho víc. Vrstvy. Vždycky je toho v nás víc než jen to, co říkáme a ukazujeme. Já jsem se však podělila o všechno, co mohu. Otevřela jsem se až dost.

Takže poté, co jsem dostala tvou zprávu, vyrazila jsem do svého oblíbeného butiků a koupila si nové šaty. Nakupovací terapie není obvykle moje parketa, ale určité kouzlo v tom vidím. Je to nová kůže, do které jsem vklouzla. Něco zářivého a svěžího.

Dveře se otevrou a dovnitř vpluje vysoká, úžasně elegantní žena s tmavou pletí a nádherným černým šálem. Sedne si k baru a za chvíli se k ní přidají dva Asiaté v nažehlených tmavě šedých oblecích. Naklánějí se k sobě, hovoří tiše a naléhavě.

Nebude ti to trvat tak dlouho, říkám si. Jsi na cestě.

Bílý ubrus.

Orchideje ve váze.

Tiché šumění hlasů, flétny. Čekám.

Uběhla půlhodina. To rozhodně není tvůj styl.

Konečně vyhrabu z kabelky telefon.

Ach.

Tři zmeškané hovory. Snažím se ti zavolat zpátky, ale nebereš to. Nepříjemné pulzování v žaludku. To strach útočí. Víím, jak se k tobě mohou znenadání přikrást špatné věci. V jednu chvíli se zdá, že je život dostatečně přehledný, předvídatelný, a v příští minutě se ti celý svět propadne pod nohama a ty se vznášíš v prostoru. S nulovou gravitací.

Píšu esemesku: *Děje se něco? Zkoušela jsem ti zavolat zpátky.*

Uplyne několik dalších minut. Lidé si pochutnávají na jídle a nevnímají bušení mého srdce. Servírka se na mě

opakovaně dívá. Kolem procházejí další číšníci s tácy jídla – vůně je božská, sotva ji ale vnímám.

Když uběhne dalších deset minut a ty mi nevoláš ani neodpovídáš na zmeškané hovory a esemesky, posbírám si své věci.

Nepřicházíš.

Něco je špatně.

5.

Zatímco vstávám, míří na mě pohledy ostatních. Nechám na stole sklenici s vodou a odhazuji zmačkaný ubrousek. Hrdlo se mi sevře, do tváří mi stoupá horko. Ostuda. Číhá v hlubině mého žaludku svinutá jako had a čeká, až bude moci udeřit a zatnout do mě své tesáky.

Bylo příliš brzy na to, abych ti to řekla. Neznali jsme se dost dobře. Svou ošklivou minulost jsem z jistých důvodů pohřbila. Trvalo roky, než jsem to řekla Jax, a ani ona neví všechno.

Jen ty.

Není tohle ale láska? *Chceme se otevřít ostatním, ne? Doufáme, že když to uděláme, budeme milováni přesně proto, jací jsme, a ne proto, co se od nás očekává.*

„Stala se nehoda,“ řeknu servírce, která se přišla podívat, co se děje, proč odcházím. „Moc se omlouvám.“

Servírka i vrchní číšník jsou laskaví a vstřícní. Což bolí. Laskavost mě někdy bolí. Nedokážu vysvětlit proč.

Na ulici se ti znovu snažím volat, ale slyším jenom nahraný vzkaz: *Omlouváme se, ale osoba, které jste se dovolali, nemá zřízenou hlasovou schránku. Zvláštní.*

Tvůj byt není daleko. Pravděpodobně je rychlejší šlapat po svých než si vzít taxíka a prodírat se dopravou. Procházkou mě uklidní, vyčistí mi hlavu.

Město může být jakýmsi lesem; když se sám vnitřně utišíš, můžeš se koupat v jeho zvucích. Klaksony a hlasy,